

Тъжният ден на Златноелечко, или случват се и такива неща

Още през пролетта едно по-черничко щурче изпращаше по вятъра мелодии на Златноелечко. И така станаха приятели. Слушаха музика и споделяха мечти. Защото щурците са толкова големи, колкото са големи мечтите им.



Но тази нощ Златноелечко дълго чака песен по вятъра... На сутринта изгуби търпение и тръгна да го търси. Новината, която чу, го разтърси – по-черното щурче си беше заминало! Ей-така, без да се обади! Накъде? Никой не знаеше...

Когато сме тъжни, всичко около нас е сиво...

И на Златноелечко елечето му посивя, защото и слънцето бе затулило очите си с два сиви облака, а храстът заприлича повече на дъжд, отколкото на „Златен дъжд“. Невенът се бе сгушил в зелените си листа, сълзи капеха и миеха корена му. От което му ставаше солено и още повече плачеше.

Този ден завърши с най-тъжната мелодия, изсвирена от цигулката на Златноелечко...

Но утре той ще се събуди пораснал, минал през още едно прежедие. Защото ще разбере, че понякога на щурците им се налага да се срещат и разделят просто... ей така. Без никой да може да ти обясни... защо. Утре и невенът ще е пораснал, след сълзите попили в корена му. Утре и слънцето ще е усмихнато. Утре и храстът ще е „Зла-тен дъжд“, а не само дъжд.